

Slip paa den nødvendige Garant for Vaccinationens Udførelse. Jeg yttrede, at det ikke vilde kunne tage saa lang Tid for den høit-ærede Justitsminister at forskaffe sig de fornødne Oplysninger fra Sundhedscollegiet, og jeg støtter dette paa, at Sundhedscollegiet med en ganske vist i sig selv forstaaelig og prisværdig Iver har arbejdet paa allerede under de hidtilværende Forhold at opnaae den størst mulige Sikkerhed for Vaccinationens Fremme, idet det allerede i 1846 har gjort Indstilling til det daværende danske Cancelli om at faae Lovbestemmelser, der gik i en videre Retning, og som navnlig gik ud paa, at Bogen maatte optages i Skolerne, før han var vaccineret, eller havde haft de naturlige Kopper, men Cancelliet vilde ikke gaae ind derpaa. Det er altsaa i Henhold til disse Bemærkninger, jeg tror, at man skal indrette sin Fremgangsmaade med Hensyn til Lovforslaget. — Endnu kun een Bemærkning, som dog er meget underordnet. Det er den, at Lovforslagets Redaction under enhver Omstændighed vil trænge til Forandring, men fremfor Alt gjælder dette med Hensyn til Lovforslagets Titel. Denne gaar ud paa en Ophævelse af første Punktum i Nr. 10 af Placaten af 19de November 1811, men jeg vil henlede De Herrer's Opmærksomhed paa, at lader man dette blive til Lov, fremkommer der et ganske besynderligt Punktum i Placaten af 1811. Nr. 9 omhandler nemlig, hvorledes der skal forholde sig med Vaccinationsattesters Udfærdigelse, og Nr. 10 kommer da til at lyde saaledes: „Til den Ende skulle Districtslægerne, nogle Gange om Aaret, møde hver i sit Districts Almueskole, for, efter Aftale med Præsten og Skolelæreren at vaccinere“ osv.

Frelund: Skjøndt Slutningen af den ærede sidste Talers Foredrag just ikke var meget behagelig, kan jeg dog ikke Andet end takke ham for den Understøttelse, jeg i Hovedsagen har faaet af ham, thi med Hensyn til den ere vi jo enige. Om at casere alle Bestem-

melser fra ældre Tid, kan der vel ikke være Tale. Da jeg indbragte Loven, troede jeg ikke, at den kunde gaae alene, efter som jeg har den Overbeviisning, at man ikke skal hindre det Offentlige i at sørge for, at Børn blive vaccinerede, men jeg har troet at burde bringe Spørgsmaalet under Overveielse i Thinget, fordi man her har forenet to Ting, som paa ingen Maade høve sammen. Jeg kan ikke troe, at den ærede Justitsminister enten skal være saa magtesløs eller i den Grad mangle Indsigt, at han ikke skal kunne opstille nogen Bestemmelse, der kunde sikke det Offentlige for, at Anordningen om Vaccination kunde blive overholdt, uden netop den, hvorefter en saadan hellig Handling som Confirmation benyttes til den. Jeg havde næret det Haab, at den ærede Justitsminister maatte være istand til at træffe saadanne Foranstaltninger og til at indbringe et Lovforslag, som kunde danne et Supplement til denne Lov; hvis den blev vedtagen, og jeg vil gaae et Skridt videre. Det er muligt, at Sagen kommer bag paa den ærede Justitsminister, saaledes at han maaskee ikke har paa rede Haand, hvad der kan træde istedetfor den Sikkerhed, mit Lovforslag borttager, skjøndt ganske bag paa ham kommer den ikke, thi vi have talt sammen derom for længere Tid siden. Jeg nærer derfor den Overbeviisning, at den ærede Justitsminister vil træde dette Lovforslag velvillig imøde og vil give os den Erklæring, at han mener sig istand til at fremkomme med Bestemmelser, hvorefter det, jeg forlanger ved dette Lovforslag, kan blive opfyldt; saadanne Bestemmelser kunne jo enten optages i et særligt Lovforslag, eller knyttes til mit Lovforslag. Jeg vil, som sagt, gaae et Skridt videre, thi Hovedsagen for mig er egentlig at opnaae Noget. Jeg frygter nemlig ikke alene Modstanden imod Lovforslaget, men jeg frygter i Grunden ogsaa dets Benner i Princippet, thi jeg er bange for, at man skal lægge saa Meget ind deri, og forlange fritagelse i saamange andre Retninger, at jeg ikke engang selv vilde